

The background of the cover is a vibrant, abstract landscape. At the top, a large, bright orange sun hangs in a sky filled with numerous small black birds in flight. Below the sky, the landscape consists of rolling hills and mountains in shades of orange, red, and blue. A wide, winding path or river flows through the center of the image, colored in various shades of blue and white. In the bottom right corner, two small figures stand on the path, looking out over the vast landscape. One figure is wearing a dark suit and the other a white shirt and a red hat.

Miguel Ángel Montero

MUŽ, který se BÁL ŽÍT

Přeložila Kateřina Romanová

Skutečný život začíná ve chvíli,
kdy vykročíme ze své komfortní zóny.

 metafora

Ukázka z knihy:

„Abych nezapomněl na třetí pravidlo, protože to je nejdůležitější,“ pokračoval. „Jakmile se jednou vydáš na tuto cestu, musíš ji dokončit, nemůžeš ji opustit, dokud nedojdeš na její konec, do Santiaga de Compostela.“

Mlčel jsem, aniž bych vyjádřil svůj souhlas, protože jsem si nebyl jistý, že to splním.

„Je to jasné?“ zeptal se. „Nemůžeš to vzdát, dokud trasu nedokončíš.“

„Dobře, pokusím se,“ odpověděl jsem.

„Ne!“ vykřikl zvučným hlasem. „Činy, které závisí na tobě, se nikdy nezkoušejí – ty se prostě konají a tečka.“

Naše oči se setkaly. Nebyl jsem si jistý, jestli to dokážu, ale jeho pronikavý pohled mi dodával odvalu – ten pohled dokázal vyjádřit víc než slova. Pochopil jsem a dal mu to najevo pokývnutím hlavy.

„Možná to bude znít jako typická recenze, ale není. Tuto knihu opravdu doporučuji. Na konci mi ukápla nejedna slza. Je to krásný příběh se silným poselstvím a je velmi dobře napsaný. Nejsem velký čtenář, a přesto pro mě nebylo těžké ji dočíst – a to už o něčem svědčí.“

„Velmi silná kniha! Plná lekcí a zamyšlení, která můžeme uplatnit ve vlastním životě, a příběhů plných zkušeností i nadějí. Připomíná nám, že život je cesta a že přes všechny vzestupy a pády jsou skutečným bohatstvím lidé, které máme kolem sebe. Vybízí nás kráčet dál, vnímat krásu kolem sebe a pracovat na svých cílech, aniž bychom ztratili ze zřetele to, na čem opravdu záleží.“

– čtenářské recenze, Amazon

Muž, který se bál žít

The background of the cover is a vibrant, abstract landscape. At the top, a large, bright orange sun is surrounded by a flock of small black birds in flight. Below the sun, the sky transitions into a series of rolling hills in shades of orange, red, and blue. A winding path, depicted with white and yellow brushstrokes, leads from the bottom right towards the center. Two small figures, a man in a dark suit and a woman in a white shirt and a red hat, are walking along this path. The overall style is painterly and expressive, with bold colors and visible brushwork.

Miguel Ángel Montero

MUŽ, který se
BÁL
ŽÍT

metafora

Přeložila Kateřina Romanová

El hombre que tenía miedo a vivir

© 2018, Miguel Ángel Montero

Czech translation copyright © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Kateřina Romanová, 2025

Czech (World) Edition published by arrangement with

Suasive Consultants Private Limited (www.montsecortazar.com).

All rights reserved

ISBN 978-80-271-6407-3 (ePub)

ISBN 978-80-271-6228-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-936-2 (print)

Kniha *Muž, který se bál žít* je psána v první osobě především proto, že je to osobní příběh, který by ovšem mohl být můj – i váš –, i když tomu tak není, s hlavním hrdinou se ani neztotožňuji. Je to jen smyšlený příběh, který by ale klidně mohl být pravdivý, a fiktivní postavy, které však skutečně v reálném životě existují – jsou všude kolem nás a čekají, až otevřeme oči a uvidíme je.

Narodil jsem se do úžasné rodiny, což mi umožnilo prožít šťastné dětství – stejně jako většině dětí narozených v takovém prostředí. Moje mládí se neslo ve znamení blahobytu, s minimem starostí a spoustou volného času. Když jsem však dospěl, začal jsem si všímat nových aspektů, které jsem dříve vůbec nezaznamenal. Uvědomil jsem si, že existuje řada věcí, které ohrožují mou životní jistotu: problémy, nemoci, peníze, frustrace, práce, nenávisť, strach, zklamání..., smrt. Právě smrt zůstávala dříve zcela nepovšimnuta. Teprve v dospělosti jsem si uvědomil, že život má datum spotřeby, že moje existence i existence lidí, které

miluji, je pomíjivá. Každou chvíli může přijít konec, a i když jsem nevěděl kdy, určitě se blížil.

S těmito novými nájemníky zabydlenými v mé mysli bylo těžké být šťastný, svět už nebyl tak úžasný jako v předchozích obdobích, neboť pesimismus zabíral v mém nitru čím dál větší prostor. Po celá léta mé myšlenky plně ovládalo negativní vidění světa. Neměl jsem sice důvod být nešťastný, cítil jsem však, že mi něco chybí.

Ve světě, kde má navrch stavění se do role oběti, sebelítost, vztek, apatie a strach, jsem si uvědomil, že existují lidé, kteří jsou vůči těmto pocitům imunní – úžasné bytosti, které čelí nepřízni osudu s úsměvem jako zbraní.

Chtěl jsem se o nich dozvědět více, zjistit, čím se liší od ostatních a jaký je jejich recept na to, aby se vyvarovali negativity.

Zpočátku jsem nevyhnutelně podlehl omylu a myslel si, že ti, kteří se údajně mají v životě lépe, jsou také šťastnější, protože to byla naprosto samozřejmá úvaha. Tato moje domněnka se však rychle zhroutila, protože se ukázalo, že tomu tak bývá jen zřídka. Štěstí se totiž neměří podle toho, kolik věcí člověk vlastní.

Na svých cestách po celém světě jsem s uspokojením zjistil, že ačkoli se může zdát, že jde o ohrožený druh, tito lidé existují na celé planetě, můžete je potkat ve svém městě i deset tisíc kilometrů daleko. Nezáleží na tom, že mluví jiným jazykem, nezáleží na tom, že jejich životní podmínky jsou velmi odlišné od

těch vašich, a nesejde ani na tom, jak „mnoho“ nebo jak „málo“ mají, protože všichni mají stejného společného jmenovatele: „žijí“.

Od chvíle, kdy jsem je dokázal rozpoznat, rozhodl jsem se o těchto výjimečných lidech zjistit co nejvíce, abych se jim mohl alespoň trochu přiblížit. A jediným způsobem, jak toho dosáhnout, bylo tyto šťastné lidi zkoumat, analyzovat a blíže poznávat.

Kdo jsou? Jaké je jejich tajemství? Jak se jim to daří? Jak se dokážou ubránit všudypřítomnému pesimismu? Co je činí tak odolnými? Jak zvládnou zachovat klid i v těžkých chvílích? Jak dokážou druhého rozveselit jen tím, že je poslouchá? Jak je možné, že k životu přistupují s takovou lehkostí? Odkud berou energii? Čím to, že si nikdy nestěžují? Díky čemu se zdá, že nemají žádné problémy? Co je důvodem jejich neutuchající radosti?

S údivem jsem zjistil, že klíč k tomu, aby byl člověk jako oni, je přístupný každému a že je to cíl mnohem dosažitelnější, než jsem předpokládal. Proto se chci v tomto příběhu podělit o některé poznatky, které jsem získal při zkoumání této vybrané skupiny, jež tvoří lidskou elitu, a doufám, že vám pomohu zjistit, že vše, co potřebujeme ke štěstí, už ve skutečnosti máme. Trvalo mi několik let, než jsem pochopil něco tak zdánlivě jednoduchého... Možná to přece jen není tak jednoduché, když vás to nikdo nenaučí.

Autor

*Je to tvoje cesta a jen tvoje.
Ostatní po ní mohou kráčet s tebou,
ale nemohou ji projít za tebe.*

Rúmí

O 25 let později...

Je sedm ráno, jsem téměř hotov. Přemýšlím o posledních větách, jimiž bych působivě zakončil svůj text, zatímco snídám opřený o dřevěný sud v příjemné hospodě, která vypadá jako středověká krčma: velké kulaté lampy visící ze stropu, plné malých světýlek, svícny na stolech, dřevěná okna, kamenná fasáda, krb..., každý prvek je přesně na svém místě, nic není náhodné, stejně jako celé místo, které působí dojmem, jako by bylo stvořeno k vystavování – opravdové muzeum pod širým nebem.

Vypiju poslední doušek kávy a s dojetím udělám poslední tečku... definitivní konec. Mé slzy dopadají na stránku a já sleduji, jak se inkoust rozplývá. Než vlhkost způsobí ještě větší škody, zavírám zápisník, svého společníka. Několik měsíců jsme si byli tak blízcí. Svěřil jsem mu svá tajemství – nebo spíš naše

tajemství –, on mě vyslechl a dovolil mi zanechat svou stopu na jeho stránkách.

Pevně si utáhnu tkaničky u bot, srovnám si lehký batoh na zádech a chystám se vyrazit. Jsem připravený vydat se na cestu, těším se na to, co mě čeká, ale zároveň cítím smutek, velký smutek, protože to bude naposledy, co budu po tvém boku.

Odbočím z cesty a mířím k místu, které jsi vybral. Volným krokem urazím asi tři sta metrů, až dojdu k bodu, který je zároveň začátkem i koncem. Pozoruji, co je přede mnou, a mé oči mluví samy za sebe – dojímá mě to. Je to přesně tak, jak jsi mi to popsal, a zdá se mi, že ten pohled pro mě není nový.

Přichází čas rozloučení, a i když to bude rychlé, je těžké se od tebe odloučit, bolí mě pustit tě z rukou a nechat tě zmizet.

Letmé sbohem a ty mi zase zmizíš, tentokrát navždy... Navždy? Nikdo neodchází navždy.

Konec

Město vypadalo temně a poklidně, přesně tak, jak tomu brzy ráno bývá. Kam se poděl nepříjemný ruch aut, hluk lidí nebo řev sirén? Kolem mě to dýchalo klidem, všude panoval mír.

Možná jsem v tu chvíli zažíval nejlepší pocit za posledních několik let, paradoxně právě teď. Pravdou je, že jsem se – zcela nepochopitelně – cítil skvěle, v hlavě jsem neměl žádné pochyby, byl jsem spokojený a, což bylo ještě těžší pochopit, necítil jsem žádný strach.

Myslel jsem, že to bude jiné, představoval jsem si to úplně jinak. Asi je to vždycky tak, že máme sklon představovat si věci takové, jaké pak nikdy nejsou. Realita je jiná, když ji zažíváte, nemá nic společného s vaší myslí. Realita je totiž jedna věc a vaše mysl druhá. Kéž bych se to naučil dřív!

Odtud už všechno vypadalo jednoduše: to, co vidím, je prostě to, co je, a nic víc. Už jsem si nemusel vykládat realitu po svém: strom po mé pravici je prostě jen strom, kameny kolem mě jsou prostě jen kameny, nebe je nebe a já jsem já. Zdá se to samozřejmé, ale kdybych to pochopil dříve, ušetřilo by mi to v životě mnoho problémů.

Koneckonců, proč dál přemýšlet, vždyť to dělám celý život a nic mi to nepřineslo... no dobře, aspoň teď sedím na téhle římse, nohy se mi houpou nad propastí, jen pár centimetrů od mého posledního pádu.

Nic v mém životě nefungovalo – když jsem se vzpamatoval z jedné tvrdé rány, další úder mě srazil ještě níž. To je můj příběh – jeden nezdar za druhým, román ztroskotance. Někdy si říkám, jak jsem to mohl tak pokazit. Je to opravdu výkon, nechat si ujít tolik příležitostí, zanechat za sebou jen zkázu, mít tolik, kolik jsem měl, a zahodit to. Hloupost a smůla, to je koktejl, který mě dohnal tak daleko.

Když jsem o tom přemýšlel, začalo mě brnět v nohou a postupovalo to nahoru přes hrudník, kde z toho brnění vznikl mučivý uzel, jenž mě svíral, až způsobil nesnesitelné dušení – stejné dušení, které mě trápí už celá léta.

Každopádně je důležité, že teď mi je dobře a brzy mi bude ještě lépe. Už se nebudu muset trápit tím neklidem, který mě neúnavně doprovází – konečně budu svobodný.

Minulost se mi zdála vzdálená a zároveň jsem cítil, že je velmi blízko. Byl to zvláštní pocit, na jedné

straně to bylo, jako by všechno trvalo příliš dlouho, připadalo mi, jako bych žil osmdesát let místo jednačtyřiceti. Poslední roky se mi zdály tak dlouhé! Přesto si některá období vybavuji, jako by byla nedávná, například dětství: nádherné období, kdy polibky hojí rány a pláč plní přání, období, kdy je všechno možné... Jak daleko jsou ty chvíle – a jak blízko je cítím!

Do školy jsem chodil rád, na rozdíl od mnoha mých spolužáků mě to bavilo. Nebylo to proto, že bych se rád učil, jen se mi líbila atmosféra ve škole: jak mě maminka vodila za ruku, kamarádi z dětství, rukodělné práce, přestávky, dokonce i učitelé..., to všechno stálo za to. Život zaměřený na osobní spokojenost, tak by se dal charakterizovat. Nejdůležitější jste byli vy sami, ostatní lidé existovali proto, aby vás potěšili. Nebyly žádné starosti, obavy, problémy, nejistoty, a když už ano, byli tu rodiče nebo učitel, aby je vyřešili. Bylo to výjimečné období, vyplněné hraním, radostí a nadšením. Život byl neustálým překvapením, všechno kolem vás bylo nové. Už jen to, že jste šli do parku, bylo vzrušující, a když vás nějaký den čekal výlet, i když jen pár kilometrů daleko, noc předem jste nemohli spát, jak jste se na něj těšili.

Vzpomínám si, jak jsem se ráno budil plný energie a těšil se na nový den. První, co jsem udělal, bylo, že jsem šel k rodičům do postele, protože jsem se obvykle budil opravdu brzy. Velmi tiše jsem vklouzl do jejich peřin a lehl si mezi ně. Teď už vím, že spánek jen předstírali a moc dobře věděli, že jsem tam s nimi, ale já jsem miloval ten pocit, že o mně nevědí,

a v tu chvíli jsem byl naprosto přesvědčený, že jsem mistr ticha.

Stejně tak, když se probudili, rychle jsem předstíral, že spím, zatímco oni dělali, že jsou bezradní: „No tak, Marcosi, vzbud se“, „Teda, chudáček úplně vytuhnul“, říkali vesele a mně ta situace přišla hodně vtipná.

V jakém okamžiku přicházíme o tuto nevinnost? Kdy se rozhodneme, že musíme brát život vážně?

V dětství nebylo třeba být korektní, nebylo nutné nic předstírat – věci byly takové, jaké jsme je viděli. Když bylo jiné dítě ošklivé nebo tlusté, klidně jsme mu to řekli; když neumělo hrát fotbal, dali jsme ho do brány; když mělo vši, bylo zavšivené... Byli jsme krutí, nebo upřímní? Kéž by ke mně jako dospělému byli lidé stejně upřímní, místo aby mi říkali, co jsem chtěl slyšet, a tleskali mým hloupostem.

Někdy jsme uměli ublížit, ale především jsme uměli milovat; pořád jsme se pusinkovali; říct „mám tě rád“ byla ta nejsnazší věc na světě; uměli jsme odpouštět; hněv trval jen několik minut, a když na nás někdo udělal obličej, slzy se rázem změnilly v smích.

Nejvíce se mi líbila ta nepřítomnost zloby – jakmile vztek pominul, všechno bylo zase jako dřív. Bylo úžasné, jak jsme dokázali během několika minut odpustit, okamžitě zapomenout a žít bez zášti. Vzpomínám si, jak mi jednou učitelka přísně vynadala, dokonce mě potrestala, a já jsem kvůli tomu hořce plakal. A o dvacet minut později jsem ji objímal, jako by se vůbec nic nestalo.

Přátelé byli bezvýhradní, přátelství nemělo žádná pravidla. Všechny děti v parku se automaticky spřátelily, aniž by se navzájem představily. Po hře jsme se bez dalších řečí rozloučili, a někdy ani to ne, nevadilo nám, jestli se už nikdy neuvidíme. V tu chvíli jsme si byli navzájem prospěšní, posloužili jsme si, a to bylo to prosté pouto, které nás spojovalo. Protože když jste dítě, lidé jsou tu proto, aby vám pomáhali a tvořili součást vašeho světa. Lidé nám nepatří, jen si je užíváme.

Zima začínala sílit a moje lehká plátěná bunda mě jen málo chránila před poryvy větru, jenž se rychle proháněl kolem, kvílel a rušil nadpozemské ticho, které mě obklopovalo.

Strčil jsem ruku do kapsy a vytáhl malou placatku, otevřel uzávěr a pořádně si lokl whisky. Alkohol byl v poslední době mým nejvěrnějším společníkem – alespoň na chvíli zmírnil můj smutek a povzbudil mě. Ale už ani alkohol mě nedokázal potěšit, moje tělo si na něj asi zvyklo, nebo možná můj smutek rostl natolik, že už se nedal utišit.

Nadešel ten okamžik – zhluboka jsem se nadechl a po dlouhé pauze bez dechu jsem vzduch prudce vypustil. Rozhlížel jsem se kolem sebe, pečlivě jsem zkoumal každý kout – nechtěl jsem si nechat ujít žádný detail. Najednou jsem pocítil nostalgii, i když jsem nevěděl proč, vždyť to bylo přesně to, co jsem si přál. Avšak vědomí, že to bude můj poslední kontakt se světem, poslední obraz, který uvidím, činilo tento okamžik zvláštním, jedinečným, nepřekonatelným.

Nohy jsem měl znecitlivělé, protože už dlouho jsem byl ve stejné pozici. Podíval jsem se na hodinky: dvě hodiny ráno. Bylo později, než jsem si myslel. Nevěděl jsem, jak dlouho už tam jsem – možná dvě hodiny, možná tři... na tom stejně nezáleželo.

Jak se člověk vůbec do takové situace dostane, je těžké vysvětlit. Ani já jsem to nedokázal pochopit, jen jsem věděl, že je to to, co chci. Jsem zbabělý, nebo odvážný? Pro ostatní nevím, podle mého názoru jsem bezpochyby zbabělec – a nejsmutnější je, že mi bylo jedno, že si mě tak budou pamatovat.

Najednou se mi vybavil obraz mé matky, bylo to jako záblesk – viděl jsem ji, jak sedí v křesle a háčkuje, dělávala to každé odpoledne. Byla mladá a krásná, její tvář vyzařovala zvláštní jas a já jsem ji cítil, jako by tu byla se mnou. Jak moc mi chyběla!

Po tváři mi sklouzla slza, ale vítr ji rychle osušil. Nedokážu myslet na svou matku, aniž by mě to dojalo, protože to byla jediná osoba, která mě v životě skutečně milovala. Dávala mi veškerou svou lásku bezpodmínečně, jak to matky dělají – aniž by za to něco žádala, aniž by očekávala vděčnost. Těžko říct, jestli by můj osud byl teď jiný, kdyby tu se mnou stále byla. Ale nemá cenu hledat vysvětlení, protože to by nic nezměnilo... Přítomnost je taková, jaká je, a nelze ji změnit.

Okolnosti, které mě sem dovedly, už nemá smysl si připomínat, bylo jich totiž tolik, že bych stejně nevěděl, kde začít. Jsem tak vyčerpaný, že ani ničeho nelituji, беру to jako celkový neúspěch. Prostě odchá-

zím ze života poražený – hrál jsem špatně a prohrál. Přemýšlet teď o tom, co jsem mohl udělat a neudělal nebo proč jsem se nedokázal poučit, by bylo zbytečné.

Opřel jsem se rukama o beton, který mě podpíral, pokrčil kolena a s námahou se zvedl na nohy. Vlastně jsem to udělal automaticky, aniž bych si uvědomoval, co dělám. Moje mysl byla úplně vypnutá, jako by nevydala žádný pokyn. Jako by se mé tělo rozhodlo jednat samo, bez souhlasu mého mozku, vytáhl jsem se na úzkou římsu, na které bylo sotva místo pro nohy. Pevně jsem se zadíval na obzor, nechtěl jsem totiž ani zahlédnout, co je pode mnou. Zhluboka jsem se nadechl, poté ještě jednou, pak potřetí a zakončil to prudkým výdechem. Zavřel jsem oči a v duchu začal odpočítávat: pět, čtyři, tři, dva, jedna...

Setkání

„Vážně jsi tak hloupý?“ uslyšel jsem přímo za sebou silný hlas.

Polekaně jsem se otočil a málem jsem nechtěně spadl.

„Na to, že jsi ochoten zemřít, se snadno vyděšíš,“ pronesla podivná tvář, kterou jsem nedokázal rozeznat.

Byl to muž v plášti a s kloboukem, který sotva odhaloval jeho tvář. Vypadal asi na šedesát, i když jeho husté vousy toho moc tušit nedávaly.

„Kdo jste?“ vykřikl jsem. „Jděte pryč!“

Muž se ani nehnul, zůstal nehybně zírat do země. Několik vteřin mlčel a pak se znovu zeptal.

„Proč se bojíš žít?“

Ta otázka mě naštvala – nejenže mě otravoval, ale ještě jsem musel snášet jeho zájem... to bylo to poslední, co jsem v tu chvíli potřeboval.

Málem jsem vybuchl a hrubě mu odpověděl, ale zachoval jsem si chladnou hlavu a dokázal se ovládnout natolik, abych nereagoval. Otočil jsem se zpátky do původní pozice a ukázal mu záda.

„Je to kvůli problémům s láskou? Opustila tě snad žena?“ pokračoval ve vyptávání, aniž by si všiml mého nezájmu.

Ačkoli můj hněv stále rostl, nadále jsem mlčel a nehýbal se.

„Nebo kvůli problémům s penězi?“ naléhal dál.
„Přišel jsi na mizinu?“

Tentokrát jsem už nedokázal potlačit vztek. Byla to intimní chvíle, můj niterný okamžik, kdy jsem se chtěl rozloučit po svém – v klidu a pokoji, dokonce si to užít –, a tenhle otrava mě vyrušil, zkazil mi to.

Poháněn hněvem jsem seskočil z římsy, na níž jsem stál, hbitě jsem k němu přistoupil, popadl ho za klopky jeho nepromokavého pláště a prudce s ním zatřásl.

„Dělám to kvůli všemu!“ křičel jsem. „Můj život je jedna velká katastrofa!“ zařval jsem mu do obličeje. „Kromě toho máte pravdu, nemám peníze a žena mě opustila. Co ještě chcete vědět?!“

Muž mi rukama jemně zatlačil do hrudníku, tak, že jsem se odtáhl a pustil ho. Klidně si upravil límec pláště, popotáhl rukávy a otočil se.

„Můžeš pokračovat ve svém plánu, pokud si to přeješ,“ pronesl, zatímco se ode mě začal vzdalovat.

Zkoprněle jsem stál a sledoval ho, jak odchází. Nejspíš jsem to přehnal, neměl jsem přece právo se

k němu takhle chovat jen proto, že mi vadila jeho přítomnost. Na jednu stranu jsem dosáhl toho, co jsem chtěl, a tenhle opovážlivec odcházel pryč, čímž mi umožnil věnovat se tomu, co jsem nechal nedokončené, ale zároveň jsem pocítil záchvěv výčitek svědomí, který mě přiměl k nečekanému kroku. Možná jsem nechtěl završit svou existenci na tomto světě tak nepřátelským postojem.

„Počkejte!“ vykřikl jsem.

Muž se okamžitě zastavil, a aniž by pohnul trupem, otočil hlavu dozadu. Překonal jsem krátkou vzdálenost, která nás dělila, a když jsme stanuli čelem k sobě, omluvil jsem se mu:

„Mrzí mě, že jsem se tak zachoval, neměl jsem to dělat.“

Muž se mírně usmál, ale nic neřekl, zůstal zamyšlený, pohroužený do sebe. Náhle promluvil:

„Nedávno jsem byl v zoologické zahradě, kde spolu žijí různá zvířata z afrického kontinentu. V té zahradě se snažili napodobit jejich přirozené prostředí a je pravda, že se jim to víceméně podařilo...“

„Počkat,“ přerušil jsem ho. „Jak to s tím souvisí?“

Nemohl jsem tomu uvěřit – ještě před pár minutami jsem se chystal skočit do prázdna, a teď jsem poslouchal chlapa, kterého jsem vůbec neznal, jak mluví o nějaké zoologické zahradě.

„Nepřerušuj mě a pochopíš to,“ odpověděl.

Snad z únavy, snad ze zvědavosti jsem mu to dovolil.

„Byli tam žirafy, tygři, leopardi, lemuři, gazely... všechno velmi krásná zvířata. Nejvíce mě však zaujal

nosorožec, konkrétně nosorožec bílý. Nepřekvapil mě ani tak jeho vzhled, jako jeho chování. Všiml jsem si, že neustále chodí dokola, stále po stejné trajektorii, stále opisoval stejnou pomyslnou dráhu. Nechápal jsem důvod, protože prostor, který měl k dispozici, byl obrovský, a on přesto využíval sotva malou plochu, jako kdyby byl připoután ke kůlu, jenž sloužil jako pomyslná osa a dovoloval mu pohybovat se jen v kruhu, jako by žádná jiná cesta neexistovala.“

Ačkoli jsem se tvářil lhostejně, pozorně jsem mu naslouchal.

„Po dlouhém, zaujatém pozorování jsem vyhledal jednoho z ošetřovatelů a zeptal se ho, proč se ten nosorožec pohybuje pořád dokola. Ošetřovatel mi pověděl, že nosorožec žil dvacet tři let v kruhovém výběhu o průměru osmnácti metrů, kde se mohl pohybovat pouze tímto způsobem, a proto stále opakuje stejný pohyb, i když je jinde a má nyní k dispozici mnohem více prostoru... Rozumíš tomu, co se ti tím snažím říct?“ uzavřel.

Byl jsem zmatený, neboť jsem opravdu netušil, co ten příběh znamená, a tak jsem jen zavrtěl hlavou.

„Nosorožec byl volný, ale stále byl vězněm své mysli, toho, co dělal vždycky. Měl před sebou cestu ven, ale nedokázal ji najít, trval na tom, že bude dělat stále totéž, aniž by byl schopen najít jinou cestu, změnit své chování, udělat cokoli, aby změnil svůj osud. Měl před očima obrovský prostor, z něhož se mohl těšit, nebyl však schopen ho vidět, myslel si, že to nemůže být jinak... přesně jako ty,“ řekl.

Zůstal jsem jako opařený, nevěděl jsem, jak reagovat, protože takový závěr jsem nečekal.

„No, vždyť mě neznáte tak dobře, abyste mě mohl soudit,“ vykotal jsem na svou obranu.

„Neznám tě, vím jen, že si chceš vzít život, a to o tobě hodně vypovídá.“

„Vzít si život“ – ta slova zněla dost silně, ačkoli měl pravdu, to bylo to, kvůli čemu jsem sem přišel.

„Předpokládám, že si myslíš, že k tobě život nebyl fér,“ pokračoval ve svých úvahách, „že už nemá cenu dál trpět, že tenhle svět je peklo a že je lepší utéct. Stěžuješ si na své neštěstí, na svou smůlu, ale nehneš ani prstem, abys běh událostí změnil. Raději si stěžuješ, než abys jednal, raději se vzdáváš, než abys bojoval.“

„Zvenčí se vám to snadno soudí!“ vyhrkl jsem rozzlobeně. „Myslíte, že se mi líbí skončit takhle? Já jsem si to nevybral.“

„Ale ano, vybral sis to, sem jsi přišel ty sám. Každý si vybírá svůj vlastní osud.“

„To je hloupost! Život se mnou zametl a vzal mi všechno, co jsem měl. Víím, že jsem udělal mnoho chyb, které podmínily okolnosti, ale ne všechno bylo důsledkem mých činů.“

„Mýlíš se, téměř vše je důsledkem tvých činů, ty neseš hlavní zodpovědnost za věci, které se ti v životě přihodí. V okamžiku, kdy to pochopíš, se tvůj život změní.“

„Můj život se změní za pár minut, až udělám, co musím,“ odsekl jsem povýšeně.

Muž se zamyslel, stejně jako předtím. Jeho hlava zůstávala vzpřímená a nehnutě na mě mířila pohledem,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Muž, který se bál žít.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.